

Erich Kästner
DVOJČICI

prevedel Aleš Šteger

ilustracije Walter Trier

Beletrina*

Prvo poglavje

Seebühl ob jezeru Bühlsee / Otroški počitniški domovi so kot čebelji panji / Avtobus z dvajsetimi novinkami / Kodri in kite / Ali lahko en otrok odgrizne nos drugemu / Angleški kralj in njegov astrološki dvojček / O težavah s smejalnimi gubicami

Poznate Seebühl? Gorsko vasico Seebühl? Seebühl ob jezeru Bühlsee? Ne? Ne poznate? Nenavadno – nihče, ki ga vprašam, ne pozna Seebühla! Morda je Seebühl ob jezeru Bühlsee ena od tistih vasi, za katere vedo le tisti ljudje, ki jih *ne* vprašaš? To me ne bi presenetilo. Nekaj takega obstaja.

No, če ne poznate Seebühla ob jezeru Bühlsee, seveda ne morete poznati tudi otroškega doma v Seebühlu ob jezeru Bühlsee,

znanega počitniškega doma za majhne deklice. Škoda. A nič hudega. Otroški počitniški domovi so si med seboj podobni kot hlebci kruha ali cvetovi vijolic; če poznaš enega, poznaš vse. Ko gre kdo mimo katerega od otroških počitniških domov, si zlahka misli, da gre za velikanske čebelje panje. V njih buči smeh, kričanje, šepetanje in hihitanje. Takšni počitniški domovi so čebelnjaki otroške sreče in veselja. Naj bodo še tako številni – nikoli jih ne bo dovolj.

Sivi škrat z imenom Domotožje se tudi tukaj kdaj ob večerih usede k posteljam v veliki skupinski spalnici, iz žepa potegne svoj sivi zvežčič za računanje in sivi svinčnik ter sešteje otroške solze okoli sebe, tiste, ki so, in tiste, ki niso bile izjokane.

Zjutraj pa izginel! Ga niste videli? Potem spet ropotajo skodelice z mlekom in brbljajo majhna usteca. Potem kopalni drobižki v čredicah stečejo v hladno, kot steklo zeleno jezero, pljuskaajo, kričijo, vriskajo, krakajo, plavajo ali se vsaj pretvarjajo, da plavajo.

Tako je tudi v Seebühlu ob jezeru Buhlsee, kjer se začinja zgodba, ki vam jo želim povedati. Malce zapletena zgodba je. Včasih boste morali biti presneto pozorni, da boste vse natančno in temeljito razumeli. Na začetku pa je vse še precej lagodno. Stvari postanejo zapletene šele v poznejših poglavjih. Zapletene in precej napete.

Za zdaj pa se vsi kopajo v jezeru, in najbolj divja od vseh je, kot zmeraj, majhna devetletna deklica, ki ima glavo polno kodrov in idej in ji je ime Luisa, Luisa Palfy. Z Dunaja.

V počitniškem domu se oglasi gong. Za njim še eden in še tretji. Otroci in vzgojiteljice, ki se še vedno kopajo, splezajo na obalo.

»Gong velja za vse!« vzklikne gospodična Ulrike. »Celo za Luiso!«

»Saj že grem!« zavpije Luisa. »Starci hitijo počasi.« In potem res pride.

Gospodični Ulrike uspe odgnati svojo čenčavo čredo brez izjeme v hlev, ah, saj ne, v hišo. Ob dvanajstih, se pravi točno opoldne, je kosilo. Potem pa deklice radovedno čakajo na popoldne. Zakaj?

Popoldne pričakujejo dvajset »novih«. Dvajset deklic iz južne Nemčije. Ali bo med njimi tudi par ošabnih opic? Par opravljk? Morda prastare gospe, stare trinajst ali celo štirinajst let? Bodo prinesle zanimive igrače? Upajmo, da bo med njimi tudi velika gumijasta žoga! Trudini žogi je zmanjkalo zraka. Brigita pa svoje ne želi deliti z drugimi. Zaklenila jo je v omaro. Da se žogi ne bi nič zgodilo. Tudi take reči obstajajo.

Luisa, Trude, Brigita in drugi otroci popoldne stojijo pri velikih, široko odprtih železnih vhodnih vratih doma in nestrpno čakajo na avtobus, ki je nove deklice pobral na bližnji postaji. Če je vlak prispel pravočasno, bi dejansko že morale ...

Tam zatrobi! »Prihajajo!« Avtobus zapelje po ulici, previdno zavije na dovoz in ustavi. Šofer izstopi in iz avtobusa vestno dviguje eno deklico za drugo. A ne le deklice, tudi kovčke in torbe in lutke in košare in vreče in plišaste pse in skuterje in dežnike in termoske in dežne plašče in nahrbtnike in zvite volnene odeje in slikanice in herbarijske škatle in mreže za metulje, res pisan tovor.

Končno se med vrati avtobusa pojavi dvajseta deklica s svojo uborno prtljago. Resnega videza. Šofer voljno iztegne roke.

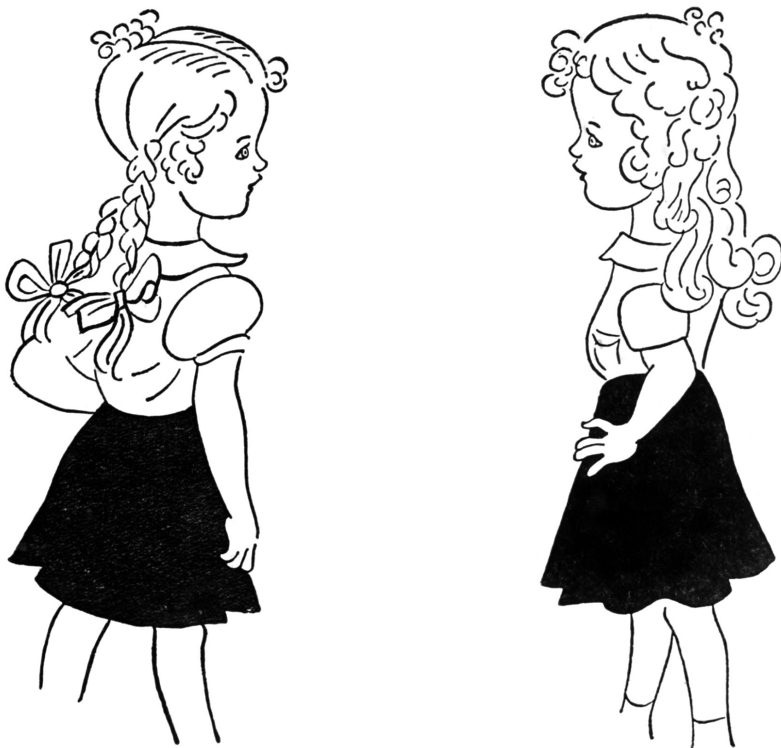
Deklica odkima z glavo, tako da obe kiti zanihata. »Hvala, bom sama!« reče vljudno in obenem odločno ter se samozavestno spusti po stopnicah. Na tleh se ozre naokoli in se sramežljivo nasmehne. Nenadoma se ji oči začudeno razširijo. Zazre se v Luiso! Zdaj tudi Luisa na široko odpre oči. Prestrašena pogleda v obraz novega dekleta!

Ostali otroci in gospodična Ulrike zmedeno pogledujejo od enega dekleta k drugemu. Šofer si potisne kapo nazaj, se popraska po glavi in ne more zapreti ust. Zakaj pa?

Luisa in nova deklica sta si tako podobni, da bi ju lahko zamenjal! Res je, da ima ena dolge kodre, druga pa strogo spleteni kiti – a to je pravzaprav edina razlika!

V tistem se Luisa obrne in steče na vrt, kot da jo preganjajo Levi in tigri.

»Luisa!« kliče za njo gospodična Ulrike. »Luisa!« Nato skomigne z rameni in odpelje dvajset novink v hišo. Kot zadnja gre v hišo deklica s kitama, neodločna in neskončno zmedena.

Direktorica dekliškega počitniškega doma gospa Muthesius sedi v pisarni in se pomenkuje s staro, odločno kuharico o jedilniku za naslednje dni.

Nekdo potrka. Vstopi gospodična Ulrike in sporoči, da so novinke prispele žive, zdrave in v polnem številu.

»Me veseli. Hvala!« reče gospa Muthesius.

»Potem je tu še ena zadeva ...«

»Ja?« Direktorica doma le za hip dvigne pogled, saj je zelo zaposlena.

»Gre za Luiso Palfy,« začne gospodična Ulrike z malce oklevanja. »Čaka pred vrati ...«

»Kar naprej s frkljo!« Gospa Muthesius se ob lastnih besedah mora nasmehniti. »Kaj je spet ušpičila?«

»Tokrat nič,« reče pomočnica. »Samo ...«

Nežno odpre vrata in zakliče: »Vidve, vstopita! Le brez strahu!«

V sobo vstopita deklici. Obstojita daleč druga od druge.

»Naj me koklja brcne!« zamrmra kuharica.

Medtem ko gospa Muthesius začudeno gleda deklici, gospodična Ulrike reče: »Novi deklici je ime Lota Körner in prihaja iz Münchna.«

»Sta v sorodu?«

Obe dekleti odločno odmajata z glavo.

»Do danes se še nikoli nista videli!« reče gospodična Ulrike. »Čudno, kajne?«

»Zakaj čudno?« vpraša kuharica. »Kako bi se pa lahko videli? Če je ena iz Münchna, druga pa z Dunaja?«

Gospa Muthesius prijazno reče: »Dve dekleti, ki sta si tako podobni, bosta zagotovo postali dobri prijateljici. Otroka, ne stojta kot dve tujki! Dajta si roke!«

»Ne!« zavpije Luisa in prekriža roke za hrbtom.

Gospa Muthesius skomigne z rameni, premisli in nazadnje reče:
»Lahko gresta.«

Luisa steče do vrat, jih odrine in odvihra ven. Lota se prikloni in hoče počasi zapustiti sobo.

»Samo trenutek, Lotka,« reče ravnateljica. Odpre veliko knjigo.
»Če si že tukaj, lahko vpišem tvoje ime. In kdaj in kje si se rodila.
In imena tvojih staršev.«

»Imam samo še mamo,« zašepeta Lota.

Gospa Muthesius namoči pero v črnilnik. »Najprej tvoj rojstni dan!«

Lota gre po hodniku, se povzpne po stopnicah, odpre vrata in stoji v garderobni sobi. Njen kovček še ni razpakiran. V omaro, ki ji je bila določena, začne zlagati oblačila, srajce, predpasnike in nogavice. Skozi odprto okno je slišati oddaljen otroški smeh.

Lota drži v rokah fotografijo mlade ženske. Nežno si jo ogleduje, nato pa jo previdno skrije pod predpasnike. Ko hoče omaro zapre-

ti, ji pogled pade na ogledalo na notranji steni vrat omare. Resno in vprašujoče se ogleduje, kot da bi se videla prvič. Nato se nena doma odloči, da bo vrgla kiti daleč nazaj, in se pogladi po laseh tako, da njena pričeska postane podobna pričeski Luise Palfy.

Nekje se zaloputnejo vrata. Kot da so jo pri čem zalotili, Lota v hipu spusti roke.

Luisa čepi skupaj s prijateljicami na vrtnem zidu. Tako je namrščena, da ima nad korenem nosu globoko gubo.

»Jaz ji tega ne bi dovolila,« reče Trude, njena dunajska sošolka. »Da se tako predrzno pojavi, in to s tvojim obrazom!«

»Kaj pa naj naredim?« vpraša jezno Luisa.

»Spraskaj ji ga!« predlaga Monika.

»Najbolje bo, da ji odgrizneš nos!« svetuje Christine. »Potem se boš z enim zamahom znebila vseh težav!« Pri tem binglja z nogami.

»Da mi tako pokvari počitnice!« zamomlja globoko zagrenjeno Luisa.

»Saj ona ne more nič za to,« pojasni debelušna Steffie. »Če bi prišla katera, ki bi izgledala kot jaz ...«

Trude se zasmee. »Saj sama ne verjameš, da bi bil kdo drug lahko tako neumen, da bi hodil naokoli s tvojo glavo.«

Steffie se zgraža. Ostale se smeji. Celo Luisa se lahko zasmee. Tedaj se oglasi gong.

»Krmljenje plenilcev!« zakriči Christine. Dekleta skočijo z zidu.

Gospa Muthesius reče gospodični Ulrike v jedilnici: »Naši dvojnici bomo posadili eno poleg druge. Morda bo zalegel radikalni pristop!«

Deklice hrupno drejo v dvorano. Pručke se premikajo. Dežurna dekleta nosijo k mizam lonce, iz katerih se kadi. Druge polnijo krožnike, ki so jim jih razdelili.

Gospodična Ulrike stopi za Luiso in Trude, rahlo potreplja Trude po rami in reče: »Zasedi mesto poleg Hilde Sturm.«

Trude se obrne in želi nekaj odgovoriti. »Ampak ...«

»Brez ugovorov, prosim!«

Trude skomigne z rameni, vstane in se mulasto presede.

Žlice zaropotajo. Mesto poleg Luise je prazno. Neverjetno je, koliko pogledov lahko pritegne prazen sedež.

Nato se kot na ukaz vse oči usmerijo proti vratom. Vstopila je Lota.

»Končno si tu,« reče gospodična Ulrike. »Pridi, želim ti pokazati tvoje mesto.« Gospodična Ulrike pripelje tiho in resno dekle s kitama k mizi. Luisa ne dvigne pogleda, le besno baše vase juho. Lota

se ubogljivo usede poleg Luise in seže po žlici, čeprav ima občutek, da ji nekaj stiska grlo.

Druge deklice z navdušenjem naskrivaj opazujejo nenavadni par. Teliček z dvema ali tremi glavami ne bi mogel biti bolj zanimiv. Debelušna Steffie ima usta kar odprta od napetosti.

Luisa se ne more več zadržati. In tudi noče. Z vso močjo brcne pod mizo v Lotino golenico!

Lota od bolečine zaihti in trdno stisne ustnici.

Pri mizi z odraslimi pomočnica Gerda zmajuje z glavo in pravi: »To je prav neverjetno! Dve popolnoma tuji dekleti, pa tako podobni!«

Gospodična Ulrike premišljeno reče: »Morda sta astrološki dvojčici?«

»Kaj pa je to?« vpraša gospa Gerda. »Astrološki dvojčici?«

»Pravijo, da obstajajo ljudje, ki so si popolnoma enaki, ne da bi bili v sorodstvu. Rojeni so v istem delčku iste sekunde!«

Gospodična Gerda zamrmra: »Ah!«

Gospa Muthesius prikima. »Nekoč sem brala o londonskem krojaču, ki je bil videti kot izrezan angleški kralj Edward VII. Bil mu je scela podoben. Še toliko bolj, ker je nosil enako kozjo brado. Kralj ga je povabil v Buckinghamsko palačo in se z njim dolgo pogovarjal.«

»Sta se oba dejansko rodila v isti sekundi?«

»Ja. Po naključju je bilo to mogoče natančno določiti.«

»In kako se je zgodba nadaljevala?« vpraša Gerda nestrpno.

»Na kraljevo zahtevo si je krojač moral obriti kozjo brado!«

Medtem ko se druge smejujejo, gospa Muthesius zamišljeno pogleda k mizi, kjer sedita deklici. Nato reče: »Lota Körner dobi posteljo poleg Luise Palfy! Morali se bosta navaditi druga na drugo.«

Noč je. Vse deklice spijo. Razen dveh.

Ti dve sta obrnjeni vsaka na svojo stran, pretvarjata se, da trdno spita, vendar ležita z odprtimi očmi in strmita predse.

Luisa krivo gleda srebrne krožce, ki jih na njeno posteljo riše luna. Nenadoma napeto prisluhne. Sliši nežen, krčevito potlačen jok.

Lota si z dlanmi pokrije usta. Kaj ji je rekla mama, ko se je poslovila: »Tako sem vesela, da boš preživela nekaj tednov z mnogimi srečnimi otroki! Za svoja leta si preveč resna, Lotka! Veliko preveč resna! Vem, za to nisi kriva ti, ampak jaz. Gre za moje delo. Nisem dovolj doma. In ko pridem domov, sem utrujena. Ti pa se ves ta čas nisi igrala, kot se igrajo drugi otroci, ampak si pomivala, kuhala, pripravljala mizo. Prosim, s počitnic se vrni s tisoč smejalnimi gubicami, moja mala gosposinjica!« In zdaj leži tu, v tuji deželi, ob hudobnem dekletu, ki jo sovraži, ker ji je podobna. Tiho vzdihne. Tu naj bi od smeha dobila gubice. Lota globoko zaihti.

Nenadoma jo majhna tuja roka nerodno pogladi po laseh! Lota otrpne od strahu. Od strahu? Luisina roka jo še naprej sramežljivo gladi.

Luna gleda skozi veliko okno spalnice in se čudi. Druga ob drugi ležita dve deklici, ki si ne upata pogledati ena druge, in ena od nji-ju, ki je še pred trenutkom jokala, zdaj zelo počasi tipa za božajočo roko druge.

»Že prav,« pomisli stara srebrna luna. »Če je tako, lahko mirne duše zaidem!« In to tudi stori.

Drugo poglavje

O razliki med premirjem in mirom / Umivalnica kot frizerski salon / Dvojna Lotka / Trude dobi zaušnico / Fotograf Eipeldauer in gozdarjeva žena / Moja mama, najina mama / Tudi gospodična Ulrike nekaj sumi

Ali je imelo premirje med njima smisel in ali je trajalo? Čeprav je bilo sklenjeno brez pogajanj in besed? Rad bi verjel, da je bilo tako. Toda od premirja do miru je še dolga pot. Celo pri otrocih. Ste mar drugačnega mnenja?

Ko sta se naslednje jutro zbudili, ko sta v dolgih belih spalnih srajcah stekli do umivalnice, ko sta se pri sosednjih omarah oblačili, ko sta pri zajtrku sedeli na sosednjih pručkah in tudi ko sta, druga ob drugi, ob prepevanju pesmi tekli ob jezeru in pozneje s pomočnicami plesali v krogu ter pletli cvetlične vence, si deklici nista upali pogledati druga druge. Njuni hitri, bežni pogledi so se le mimogrede prekrižali, potem pa so se prestrašeni nemudoma spet oddaljili.

Gospodična Ulrike sedi na travniku in bere čudovit roman, ki na vsaki strani govori o ljubezni. Včasih odloži knjigo in sanjari o gospodu Rademacherju, diplomiranem inženirju, ki živi pri njeni teti kot podnajemnik: ime mu je Rudolf. O, Rudolf!

Medtem se Luisa s prijateljicami igra med dvema ognjema. Vendar ni najbolj pri stvari. Pogosto se ozira naokoli, kot da nekoga išče, a ga ne more najti.

Trude jo vpraša: »Kdaj boš novi punc končno odgriznila nos?«

»Ne bodi tako neumna!« reče Luisa.

Christine jo presenečeno pogleda. »Glej glej! Mislila sem, da si jezna nanjo?«

»No, ne morem odgrizniti nosa vsakemu, ki me razjezi,« hladno razloži Luisa. In doda: »Poleg tega nanjo nisem jezna.«

»Ampak včeraj si bila!« vztraja Steffie.

»In še kako jezna!« doda Monika. »Pri večerji si jo pod mizo tako močno brcnila v golenico, da je skoraj zakričala!«

»Tako je,« z očitnim zadovoljstvom ugotovi Trude.

Luisa se nasrši. »Če ne boste takoj nehale,« ježno zakriči, »boste tudi ve dobile eno v golenico!« Obrne se in steče proč.

»Izgleda, da ne ve, kaj hoče,« reče Christine in skomigne z rameni.

Lota sedi sama na travniku, na kitah ima venček iz cvetja in se ukvarja z izdelavo drugega venčka. Na njen predpasnik pade senca. Ozre se navzgor.

Luisa stoji pred njo in se v zadregi neodločno prestopa z ene noge na drugo.

Lota si drzne in se malce nasmehne. Nasmehka skorajda ni mogoče videti. Pravzaprav le s povečevalnim steklom.

Luisa se v olajšanju nasmehne nazaj.

Lota dvigne venec, ki ga je pravkar spletla, in sramežljivo vpraša: »Ga želiš?«

Luisa se spusti na kolena in strastno reče: »Ja, ampak samo, če mi ga ti nadeneš na glavo!«

Lota ji potisne venček med kodre. Nato prikima in doda: »Lepo!«

Dve podobni deklici sedita sedaj druga ob drugi na travniku, povsem sami, molčita in se druga drugi previdno nasmihata.

Nato Luisa težko vdihne in vpraša: »Si še vedno jezna name?«

Lota odkima z glavo.

Luisa pogleda navzdol in odvrne: »To je bilo tako nenadno! Avtobus! In potem ti! Prava groza!«

Lota prikima. »Prava groza,« ponovi.

Luisa se nagne naprej. »Pravzaprav je strašno smešno, kajne?«

Lota začudeno pogleda v njene razposajeno žareče oči. »Smešno?« Nato potihlo vpraša: »Ali imaš brate ali sestre?«

»Ne!«

»Jaz tudi ne,« reče Lota.

Obe sta se prikradli v kopalnico in stojita pred velikim ogledalom. Lota z glavnikom in krtačo z vso vnemo češe Luisine kodre.

Luisa kriči »Au!« in »Oh!«.

»Ali boš tiho?« jo okrega Lota in se pretvarja, da je zelo stroga. »Ko ti mamica spleta lase, nikoli ne kričiš!«

»Ampak jaz nimam mame!« godrnja Luisa. »Oče, au, pravi, da sem zato tako glasen otrok!«

»Ti nikoli ne pomeri zadnjice?« se pozanima Lota zamišljeno, medtem ko si začne spletati kiti.

»Nikakor! Preveč me ima rad, da bi počel kaj takega!«

»Z ljubeznijo to nima nobene zveze!« modro pripomni Lota.

»Poleg tega ima polno glavo.«

»Saj je dovolj, da ima prosto eno roko!« Smejeta se.

Potem sta Luisini kiti končani in zdaj se deklici z gorečimi očmi ogledujeta v ogledalu. Njuna obraza se svetita kot božični drevesci. V ogledalo zreta dve popolnoma enaki deklici! Iz ogledala zreta dve popolnoma enaki deklici!

»Kot dve sestri!« navdušeno zašepeta Lota.

Zadoni gong za kosilo.

»To bo zabavno!« vzklikne Luisa. »Greva!« Stečeta iz umivalnice. In se držita za roke.

Druge deklice so se že zdavnaj posedle. Le Luisina in Lotina pručka sta še prazni.

Nato se odpro vrata in pojavi se Lota. Brez oklevanja sede na Luisino pručko.

»Poslušaj!« jo opozori Monika. »To je Luisino mesto! Pomisli na svojo golenico!«

Dekle samo skomigne z rameni in začne jesti. Vrata se spet odpro in – naj me strela! – Lota vstopi še enkrat v jedilnico! Brez vsakega izraza na obrazu gre do zadnjega prostega mesta in tam sede.

Druga dekleta za mizo odprejo usta in razširijo nosnice. Tudi dekleta pri sosednji mizi se ozrejo, vstanejo in se zgrnejo okoli obeh Lotk. Napetost popusti šele, ko se obe deklici začneta smejati. Ne mine niti minuta, ko v dvorani odmeva otroški smeh.

Gospa Muthesius naguba čelo. »Kakšen hrup pa je to?« Vstane in s kraljevsko kaznovalnimi pogledi vstopi sredi norega veselja. Ko pa zagleda dve deklici s kitama, se njena jeza v trenutku stopi kot sneg na soncu. Nasmejano vpraša: »Torej, katera od vaju je Luisa Palfy in katera Lota Körner?«

»Tega ne bova izdali!« reče ena od obeh Lotk in pomežikne. Spet zadoni bučen smeh.

»O ljubi bog!« vzklikne gospa Muthesius v zadregi. »Le kaj naj zdaj naredimo?«

»Mogoče,« predlaga druga Lota veselo, »mogoče pa lahko kdo ugane?«

Kot dekle, ki pri pouku na vsak način želi prva recitirati pesem, Steffie maha z iztegnjeno roko. »Nekaj sem se spomnila!« vzklikne. »Trude hodi v isti razred kot Luisa! Trude bo uganila!«

Trude se obotavljivo prerine v ospredje dogajanja, preiskujoče gleda od ene Lote k drugi in zmedeno zmajuje z glavo. Potem pa se ji na obrazu pojavi zloben nasmešek. Prvo Loto močno potegne za kito – in v naslednjem trenutku dobi zaušnico!

Trude se drži za lice in navdušeno vzklikne: »To je Luisa!« (S tem splošna zabava doseže vrhunec.)

Luisa in Lota sta dobili dovoljenje, da gresta v vas. »Dvojno Loto« je treba za vsako ceno ovekovečiti pri fotografu. In njune fotografije poslati domov! Kako bodo doma začudeni!

Fotograf, neki gospod Eipeldauer, je po začetnem začudenju odlično opravil svoje delo.

Naredil je šest različnih fotografij. Razglednice s fotografijami naj bi bile pripravljene v desetih dneh.

Ko dekleti odideta, reče fotograf svoji ženi: »Veš kaj, par teh fotografij bom poslal tudi kakšni reviji! Revije včasih zanimajo takšne stvari!«

Pred njegovim fotografskim ateljejem Luisa spet razplete svoji »neumni« kiti, saj vse preveč strogo urejena pričeska vpliva na njeno dobro počutje. Ko lahko spet strese svoje kodre, se ji povrne tudi temperament. Loto povabi na kozarec limonade. Lota se upira. Luisa energično reče: »Moraš ubogati! Oče mi je predvčerajšnjim poslal svežo žepnino. Greva!«

Sprehodita se do gozdarske gostilne, se usedeta na vrt, pijeta limonado in klepetata. Navsezadnje je toliko povedati, vprašati in odgovoriti, ko dve deklici postaneta prijateljici!

Kokoši tekajo sem in tja med gostilniškimi mizami, kljujejo in kokodakajo. Stari lovski pes ovohava obe mladi gostji in odobrava njuno prisotnost.

»Ali je tvoj oče že dolgo mrtev?« vpraša Luisa.

»Ne vem,« reče Lota. »Mamica nikoli ne govori o njem – in jaz ne maram spraševati.«

Luisa prikima. »Mame se sploh ne spomnim. Na očetovem klavirju je nekoč stala njena velika fotografija. Enkrat me je zalotil, ko sem si jo ogledovala. Naslednji dan je fotografija izginila. Verjetno jo je zaklenil v pisalno mizo.«

Kokoši kokodakajo. Lovski pes drema. Deklica, ki nima več očeta, in deklica, ki nima več mame, pijeta limonado.

»Tudi ti si stara devet let, kajne?« vpraša Luisa.

»Ja.« Lota prikima. »14. oktobra bom stara deset let.«

Luisa se vzravna pokončno kot sveča. »14. oktobra?«

»14. oktobra.«

Luisa se nagne naprej in zašepeta: »Tudi jaz!«

Lota otrpne kot lutka.

Za hišo zakikirika petelin. Lovski pes hlastne za čebelo, ki brenči v njegovi bližini. Skozi odprto kuhinjsko okno se sliši petje gozdarjeve žene.

Deklici si gledata v oči kot hipnotizirani. Lota težko pogoltne in vpraša hripavo od razburjenja: »In – kje si se rodila?«

Luisa odgovori tiho in neodločno, kot bi se bala: »V Linzu ob Donavi!«

Lota si z jezikom zapelje po suhih ustnicah. »Tudi jaz!«

Na vrtu je zelo tiho. Le krošnje dreves se premikajo. Morda je usoda, ki je prilebdela nad vrt, obe deklici pravkar ošvrknila s svojimi krili?

Lota počasi reče: »V omari imam fotografijo ... moje mame.«

Luisa skoči pokonci. »Pokaži mi jo!« Drugo dekle povleče s stola in jo odpelje z vrta.

»Kaj takega!« nekdo ogorčeno zakliče. »Je to nova moda?« Gozdarjeva žena je. »Popijeta limonado in ne plačata?«

Luisa se prestraši. S tresočimi prsti pobrska po svoji majhni denarnici, ženski v roko potisne večkrat prepognjeni bankovec in steče nazaj k Loti.

»Čakaj, da ti vrnem drobiž!« vpije ženska. Toda deklici je ne slišita več. Tečeta, kot da jima gre za življenje.

»Le kaj bi lahko ti mali goski imeli za bregom?« zabruna ženska in gre v hišo. Stari lovski pes ji sledi.

Lota v počitniškem domu hlastno brska po omari. Izpod kupa perila potegne fotografijo in jo pokaže Luisi, ki drgeta po vsem telesu od vznemirjenja.

Luisa si sramežljivo in prestrašeno ogleduje fotografijo. Nato se njen pogled omehča. Njene oči se dobesedno prisesajo na žensko podobo.

Lotin obraz je pričakujoče obrnjen proti drugi deklici. Od sreče izčrpana Luisa spusti fotografijo in blaženo prikima. Nato jo divje stisne k sebi in zašepeta: »Moja mamica!«

Lota jo objame okoli vratu. »*Najina* mamica!« Deklici se stisneta druga k drugi. Za skrivnostjo, ki se jima je pravkar razkrila, ju čakajo nove uganke, druge skrivnosti.

Po hiši zadoni gong. Deklice tečejo navzdol po stopnicah, smejijo se in delajo hrup. Luisa želi sliko vrniti v omaro. Lota ji pravi: »Podarim ti jo!«

Gospodična Ulrike stoji v kabinetu in ima od razburjenja na obeh licih rakasto rdeče, okrogle madeže.

»Ne *morem* zadržati zase!« izstreli. »*Moram* se vam zaupati! Ko bi le vedela, kaj naj storimo!«

»No, no,« reče gospa Muthesius, »kaj vam leži na srcu, draga moja?«

»Sploh nista astrološka dvojčka!«

»Kdo pa?« vpraša gospa Muthesius in se nasmehne. »Angleški kralj in krojač?«

»Ne! Luisa Palfy in Lota Körner! Preverila sem v prijavnici knjigi! Obe sta se rodili na isti dan v Linzu! To *ne* more biti naključje!«

»Verjetno res ni naključje, draga moja. Tudi sama sem o tem že imela določene pomisleke.«

»Torej ste vedeli?« vpraša gospodična Ulrike in hlasta za zrakom.

»Seveda! Ko sem ob prihodu male Lote vprašala po njenih rojstnih podatkih in jih vpisala, sem jih primerjala z Luisinim rojstnim dnem in rojstnim krajem. To je ležalo na dlani. Ali ne?«

»Ja, ja. In kaj zdaj?«

»Nič.«

»Nič?«

»Nič! Če ne boste držali ust, vam bom odrezala ušesa, draga moja.«

»Ampak ...«

»Nobenih ampak! Deklici ničesar ne sumita. Prej sta se dali skupaj fotografirati in sličice bosta poslali nazaj domov. Če to razplete njuni niti, je to dobro! Toda vi in jaz morava paziti, da se ne igrava z njuno usodo. Hvala za vaše razumevanje, draga moja. Zdaj pa mi prosim pošljite kuharico.«

Gospodična Ulrike ob zapuščanju pisarne ne kaže pretirano ostroumnega lica. Sicer pa bi – če bi ga – bilo to pri njej nekaj povsem novega.

